

איזה קליד

כבר בגיל שלוש חלם מתן גור-נלסון להיות מוזיקאי. האמת היא שהוא רצה ללמוד גיטרה, אבל בגילו האופציות היו רק פסנתר או כינור, אז הוא בחר ב"כלי שהזיזים שלו לא עושים חור בראש". כיום, בגיל 12, הוא פסנתרן שמנצח בתחרויות. לפרויקט "בוקר טוב יותר" בשיתוף "ידיעות אחרונות", ynet ותלמה הוא מספר על סדר היום הקשוח, כיצד מצליחים לשמור על עניין כשמנגנים פעם אחר פעם את אותה יצירה, ואיך מתמודדים עם הלחץ בקונצרטים

מיכאלה חזני וורד גולדמןפורסם: 09:09 , 31.07.19
בשיתוף תלמה

(צילום: שחר גולדשטיין)

by Taboola
Promoted Links

נישקה את הכלב ונדבקה בחיידק טורף - רופאים נאלצו לקטוע 4 גפיה

לאחר שנים של דיונים: פארק העסקים בצריפין הפך למקום המבוקש ביותר בקרב משקי...Channel22

מדינת ישראל מחלקת הטבת מס למי שנולד לפני 1968 וחסך 300 אלף ריאלי - כלכלה מעשית

אל השיעור של אדלה בקונסרבטוריון למוזיקה של כפר-סבא אסור לאחר השיעור מתחיל בזמן, והזמן הזה הוא יקר. אנחנו נכנסים לכיתה לצלילי הפרק השני והשלישי בסונטה השישית של בטהובן, שמפיקות על הפסנתר האצבעות הזריזות של מתן גור-נלסון (12). בקרוב הוא יחגוג את בר-המצווה, ובשביל ילד כל כך צעיר הוא הספיק ללמוד די הרבה: איך מרגישה עבודה קשה בדרך להגשמת החלום, איך מרגיש ניצחון ואיך מרגישה פאשלה ענקית כשאתה לבד על הבמה.

[חושבים שהילדים שלכם אלופים? ברור! ספרו לנו עליהם ואולי תזכו בפרסים](#)

אדלה ומתן על הפסנתרים(צילום: יריב כץ)

"האהבה שלי למוסיקה החלה בגיל שלוש", מספר מתן (12), תושב רמת-גן, "הקשבתי לדיסקים של צ'ייקובסקי, הייתי נעמד על השולחן ומנצח על המנגינות. במקביל קיבלתי ספר על מלחינים שהיו בו גם קלטות, ואז החלטתי שנורא מתחשק לי ללמוד לנגן. העדפתי גיטרה, אבל בקונסרבטוריון בגבעתיים הסבירו להורים שלי שאפשר ללמוד לנגן על אחת כזו רק מגיל שמונה. יכולתי לבחור בין כינור ופסנתר, ובחרתי בכלי שהזיזים שלו לא עושים חור בראש – פסנתר".

בחלוף שבע שנים, כשמתן כבר היה בן 10, הוא והוריו הבינו שלא מדובר רק בתחביב לשעות אחר הצהריים. הוא התאהב בצליל שמפיק הפסנתר והבין שכלי נגינה אחרים לא קורצים לו. "מה שאני הכי אוהב בפסנתר זה את הנפש שיש לכל יצירה. כל יצירה מספרת סיפור שיכול להיות אינסוף סיפורים. כל יום אפשר לחפש סיפור אחר שיתאים למצב הרוח, ואז היצירה יוצאת שונה – עד שמגבשים סיפור מרכזי שנשאר. זה הדבר הכי מעניין לדעתי", הוא מסביר.

מתן השתתף לפני כמה שנים בתחרות ארצית לנגני פסנתר צעירים, וזכה במקום השני. מורים בעלי ניסיון ושם שהיו בתחרות גרמו לנער להבין שיש לו כישרון גדול. "התחרות היא הייתה התפנית", מספר מתן, "מאז אני מתאמן כל יום בפסנתר. כמות הזמן תלויה בכמות העומס שיש לי בלימודים, אבל זה נע בין שעתיים לחמש שעות של אימון. לאחרונה עברתי לכפר הירוק, למגמת מוזיקה. אני משלב את זה עם הלימודים. לפני תחרות משחררים אותי משיעורים שבהם אני שולט בחומר ובבית אני מתאמן בזמן שיש לי. יש גם מספיק זמן לחברים בבית-הספר או בימי שבת".

יש גם מספיק זמן לחברים(צילום: יריב כץ)

לאחרונה זכה מתן במקום הראשון בתחרות הארצית ע"ש פנינה זלצמן לפסנתרנים בגילאי 12 עד 15. זה רק נתן לו עוד מוטיבציה. אפילו בזמן שאנחנו מדברים הוא מתאמן לתחרות שיש לו בעוד יומיים.

אז איך נראה סדר יום של ילד מוכשר כל כך?

"ביום של בית-ספר אני קם בשש בבוקר, אוכל מהר ומתארגן להסעה. ברבע לשמונה אני נכנס לכיתה, ולרוב בשעה ארבע אני יוצא הביתה ומתאמן, או לוקח את ההסעה לכפר-סבא, מגיע לקונסרבטוריון ומתאמן בערך שעה וחצי לפני השיעור. אחרי השיעור אני לוקח אוטובוס הביתה, מתארגן לשינה ונח. ביום של תחרות נגינה אני לא הולך לבית-הספר וגם לא מתאמן יותר מדי".

ואיך מתמודדים עם חרדת הביצוע?

"פעם הייתי מאוד נרגש ורועד לפני תחרויות, אבל השנה המורה שלי, אדלה, עשתה הרבה קונצרטי כיתה וזה הכין אותי מאוד. בימים לפני תחרות אני נח, עוזב את היצירות שלא קשורות לתחרות ומנסה לא לחשוב על כלום. בתחרות עצמה אני מתמודד עם הלחץ בכך שאני לא מתייחס אליו. אני מרוכז במה שאני

הולך לנגן ומתחיל, בלי להתמהמה. אני לא חושב על הקהל או על מה יקרה אם תהיה לי פאשלה, כי פאשלות תמיד קורות, אז אין מה לדאוג".

מאחורי כל ילד מוצלח, עומד הורה (או שניים) שדוחפים, עוטפים באהבה ותומכים בכל עת. טל גור־נלסון, אביו של מתן, נתן לנו הסבר קצר על העניין מהזווית האישית שלו. "לגדל ילד ולהגשים לו את החלום זה הכי כיף. אצלנו, הכל בא מהילד. כל החלום הזה הוא שלו. אנחנו בסך הכל זיהינו את האהבה שלו למוזיקה. כיום אנחנו רק נמצאים כדי לתת לו מערכת תמיכה: להסיע אותו לשיעורים או להעניק לו דברים שהוא לא יכול לעשות בעצמו, למרות שהוא כבר עצמאי. ההתנהלות בכל האהבה הזו היא שלו, המוטיבציה שלו, האתגרים והקשיים, ההתמודדות – הכל שלו. אנחנו כאן רק כדי לתמוך בו בדבר הזה".

לדברי האב, "אם מזהים כישרון בגיל צעיר עושים חסד לילד. לכל ילד יש משהו, הדבר הזה שבו הוא טוב ובאמת מעניין אותו. האתגר של פסנתרנים הוא שהם לבד, להבדיל מנגני תזמורת או נגנים בהרכב. פסנתרנים הם מאוד בודדים והעבודה היא קשה. הם נמצאים לבד עד המפגש עם הבמה והקהל. אי אפשר להכריח ילד, או אף אחד אחר, לעשות את זה. בכל הזדמנות שיש אנחנו מעודדים את מתן למפגש עם חברים. אנחנו גם שמחים שבמסגרת מגמת המוזיקה בכפר הירוק יש חבורה של ילדים נוספים כמוהו, שהמוסיקה היא עניין מרכזי בחייהם. יש להם שם במה פתוחה, כמעט כל חודש יש קונצרט וההוויה המוסיקלית משותפת יותר".

פאשלות תמיד קורות אז אין מה לדאוג(צילום: יריב כץ)